

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Wildové a soudkyň JUDr. Blanky Bendové a Mgr. Kateřiny Sedlákové v právní věci

žalobce: **Euroinsolvence v.o.s.**, IČO 29024382,
sídlem Nábřeží 599, Zlín,
insolvenční správce dlužníka **V [REDACTED] K [REDACTED]**, narozeného **[REDACTED]**,
bytem **[REDACTED]**

proti
žalované: **Generali Pojišťovna a.s.**, IČO 61859869,
sídlem Bělehradská 132, Praha 2,

o zaplacení 43 950 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 15. května 2018,
č. j. 42 C 283/2014-188,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 600 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci částku 43 950 Kč s příslušenstvím (výrok I.) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 2 100 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal zaplacení výše uvedené částky s tím, že řádně uzavřel se žalovanou pojistnou smlouvu, následně došlo ke škodní události – krádeži pojištěných věcí, žalovaná však odmítla poskytnout pojistné plnění.
3. Žalovaná namítala, že pojistná smlouva zanikla pro nezaplacení dohodnutého pojistného v souladu se Všeobecnými pojistnými podmínkami.
4. Soud I. stupně po provedeném dokazování vzal za prokázané, že mezi účastníky byla uzavřena dne 26. 9. 2011 pojistná smlouva, jejímž předmětem bylo pojištění nemovitosti žalobce na adrese [REDAKCE] a movitých věcí zde umístěných, neshledal však žalobu důvodnou pro nedostatek tvrzení žalobce ohledně pojistné události. Vycházel přitom z toho, že žalobce neuvedl, kdy došlo k pojistné události, co bylo jejím předmětem, v čem spočívá škoda, přičemž tento nedostatek nebyl odstraněn ani po poučení a výzvě soudu dle § 118a odst. 1 a 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). Žalobu tak zamítl pro neunesení břemene tvrzení.
5. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o. s. ř. Úspěšné žalované byla přiznána paušální náhrada hotových výdajů za 7 úkonů po 300 Kč dle § 151 odst. 3 o. s. ř. a vyhlášky č. 254/2015 Sb.
6. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, v němž vytýkal soudu I. stupně nedostatečně zjištěný skutkový stav a nesprávné právní posouzení. Namítal, že rozhodující skutečnosti byly uvedeny již v žalobě, přičemž všechny ostatní potřebné skutečnosti bylo možno zjistit z policejního spisu, který byl veden ohledně krádeže – pojistné události na základě oznámení žalobce o [REDAKCE]. Žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení za účelem vyžádání tohoto spisu od Policie ČR.
7. Žalovaná se ve vyjádření k odvolání žalobce ztotožnila se závěrem soudu I. stupně, poukázala na to, že v řízení absentovala relevantní skutková tvrzení žalobce, na nichž svůj nárok zakládal, žalobce tento nedostatek neodstranil ani po výzvě soudu I. stupně. Argumentaci žalobce považovala za bezpředmětnou s tím, že není úkolem soudu domýšlet či konstruovat žalobní nárok, takový postup by odporoval základním principům civilního procesu a popíral by ústavně zaručené právo na spravedlivý proces pro druhého účastníka. Žádala, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a přiznal jí náhradu nákladů odvolacího řízení.
8. Žalobce dále poukázal na to, že vzal zpět svůj návrh na pokračování v řízení, předpokládal tak, že řízení bude opětovně přerušeno, omluvil svou neúčast u odvolacího jednání, odročení jednání nežádal. Odvolací soud proto jednal dle § 101 odst. 3 ve spojení s § 211 o. s. ř. v jeho nepřítomnosti. Žalovaná setrvala na svém stanovisku, žádala náhradu nákladů odvolacího řízení za vyjádření k odvolání, přípravu na jednání a účast u odvolacího jednání.
9. Odvolací soud ve smyslu ust. § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal napadený rozsudek i řízení jemu předcházející a odvolání žalobce důvodným neshledal.
10. V první řadě se zabýval úkonem žalobce, jímž vzal zpět svůj návrh na pokračování v řízení, a dospěl k závěru, že k tomuto úkonu přihlížet nelze. Vycházel přitom z toho, že učiněné

procesní úkony nelze v zásadě vzít zpět, pokud to právní úprava výslovně nepřipouští (např. zpětvzetí žaloby, zpětvzetí odvolání apod.), nastalé účinky procesních úkonů na trvání a obsah procesněprávního vztahu nelze následně odstranit. Procesní úkon, jehož povaha to umožňuje, může být toliko odvolán dle § 41a odst. 4 o. s. ř., tedy mohou být odklizeny jeho (ještě nenastalé) procesní účinky, pokud takové odvolání dojde soudu nejpozději současně s odvolávaným procesním úkonem (stov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2012, sp. zn. 33 Cdo 3273/2011).

11. Pokud tedy v daném případě žalobce coby insolvenční správce dlužníka – původního žalobce V [redacted] K [redacted] podal k výzvě odvolacího soudu podáním ze dne 21. 4. 2017 (č. l. 117 spisu) návrh na pokračování v řízení dle § 264 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) – dále jen „ins.z.“, stal se účastníkem řízení namísto dlužníka a v řízení, do té doby přerušeném v důsledku prohlášení konkursu na majetek dlužníka, bylo pokračováno. Právní úprava (ins.z. ani o. s. ř.) přitom nepřipouští zpětvzetí tohoto návrhu, toto zpětvzetí tak nemělo žádné procesní účinky. Jak vyplývá z výše uvedeného, jedná se o procesní úkon, který bylo možno pouze odvolat, avšak tak, aby jeho odvolání došlo soudu nejpozději společně s návrhem na pokračování v řízení. O takovou situaci se však nejednalo. Odvolací soud proto podané odvolání projednal, ke zpětvzetí návrhu na pokračování nepřihlížel.
12. Odvolací soud odvolání žalobce důvodným neshledal, ztotožnil se se závěrem soudu I. stupně, že žalobce neunesl břemeno tvrzení, což mělo za následek jeho neúspěch ve sporu.
13. Podle § 79 odst. 1 o. s. ř. musí návrh kromě obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) obsahovat jméno, příjmení, bydliště účastníků, popřípadě rodná čísla nebo identifikační čísla účastníků (obchodní firmu nebo název a sídlo právnické osoby, identifikační číslo, označení státu a příslušné organizační složky státu, která za stát před soudem vystupuje), popřípadě též jejich zástupců, **vyličení rozhodujících skutečností**, označení důkazů, jichž se navrhovatel dovolává, a musí být z něj patrné, čeho se navrhovatel domáhá.
14. Podle § 101 odst. 1 písm. a/ o. s. ř. jsou účastníci povinni zejména tvrdit všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti; neobsahuje-li všechna potřebná tvrzení žaloba (návrh na zahájení řízení) nebo písemné vyjádření k ní, uvedou je v průběhu řízení.
15. Podle § 118a odst. 1 o. s. ř. ukáže-li se v průběhu jednání, že účastník nevyličil všechny rozhodné skutečnosti nebo že je uvedl neúplně, předseda senátu jej vyzve, aby svá tvrzení doplnil, a poučí jej, o čem má tvrzení doplnit a jaké by byly následky nesplnění této výzvy.
16. K nutným obsahovým náležitostem žaloby patří vyličení rozhodujících skutečností, tedy údajů nezbytných k tomu, aby bylo jasné, o čem má soud rozhodnout. Nestačí pouhé všeobecné označení právního důvodu, o nějž žalobce svůj nárok opírá, nýbrž je třeba, aby byly všechny skutkové okolnosti jednotlivě, tak jak jdou za sebou a jak se jedna od druhé odvíjejí, vyličený, sice stručně, přesto však úplně. Z jejich souhrnu musí vyplynout, o jaký právní poměr žalobce svůj nárok opírá (právní důvod žaloby), není však třeba, aby žalobce sám tento právní důvod v žalobě výslovně uváděl. Nárok uplatněný žalobou je tedy charakterizován vyličením skutkových okolností, jimiž žalobce svůj nárok zdůvodňuje, a skutkovým základem vyličeným v žalobě ve spojitosti se žalobním petitem je pak vymezen základ nároku uplatněného žalobou, který je předmětem řízení. Vyličením rozhodujících skutečností v žalobě plní žalobce svoji povinnost tvrzení, uloženou mu ustanovením § 101 odst. 1 písm. a) o. s. ř., a označením důkazů svoji důkazní povinnost, uloženou mu ustanoveními § 101 odst. 1 písm. b) a § 120 odst. 1 o. s. ř. (stov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 23 Cdo 4194/2008).

17. Pokud žalobce namítal, že rozhodující skutečnosti byly uvedeny již v žalobě, odvolací soud tuto námitku důvodnou neshledal.
18. Žalobce svou povinnost tvrzení nesplnil, když v žalobě pouze odkázal na pojistnou smlouvu uzavřenou se žalovanou a blíže nespecifikovanou škodní událost, v jejímž důsledku požadoval pojistné plnění v žalované výši. Z připojené listiny (reakce žalované na uplatněný požadavek žalobce) pak pouze vyplynulo, že došlo k [REDAKCE] při němž došlo k [REDAKCE] v celkové výši 43 950 Kč. V průběhu řízení nebylo nikterak specifikováno, zda a v jakém rozsahu představuje žalovaná částka škodu [REDAKCE] a v jakém rozsahu škodu na odcizených věcech, co konkrétně a kdy bylo poškozeno a odcizeno. Absence těchto tvrzení nebyla v průběhu řízení před soudem I. stupně odstraněna, a to ani po poučení dle § 118a o. s. ř., které soud I. stupně žalobci zcela nadbytečně poskytl, přestože se žalobce k nařízenému jednání nedostavil, nepožádal o jeho odročení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. 21 Cdo 4314/2008). Soud I. stupně tak postupoval správně, pokud žalobu pro neunesení břemene tvrzení zamítl.
19. Pokud žalobce namítal, že všechny rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z policejního spisu, pak judikatura sice dovodila, že lze např. přesnou specifikaci věcí, za něž žalobce požaduje náhradu škody, učinit odkazem na obsah trestního spisu, na nějž žalobce v žalobě odkazuje (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 6. 2003, sp. zn. 25 Cdo 973/2002), v takovém případě se však předpokládá, že všechny ostatní rozhodné skutečnosti budou žalobcem v žalobě uvedeny a daný spis bude konkrétně a jednoznačně specifikován např. spisovou značkou a orgánem, který jej vede. To se však v daném případě nestalo. Nelze přitom po soudu požadovat, aby sám iniciativně pátral, jaký konkrétní spis žalobce mínil. V daném případě se navíc nejednalo pouze o specifikaci odcizených věcí, neboť nebylo ani zřejmé, zda jde pouze o škodu na odcizených věcech či na [REDAKCE] a jaká částka je z toho kterého důvodu požadována. Ani tuto námitku tedy odvolací soud důvodnou neshledal.
20. Z těchto důvodů tedy odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil dle § 219 o. s. ř. včetně rovněž správného akcesorického výroku o nákladech řízení.
21. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Úspěšné žalované byla přiznána náhrada hotových výdajů dle § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 1 odst. 3 písm. a / a c/ a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., a to za vyjádření k odvolání a účast na odvolacím jednání. S ohledem na to, že předmětem přezkumu odvolacího soudu byly ryze procesní otázky (ne/dostatečnost skutkových tvrzení žalobce), které byly řešeny již soudem I. stupně, nepovažoval odvolací soud za potřebnou přípravu na odvolací jednání, za tento úkon tedy žalované náhradu hotových výdajů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.)

Praha 8. listopadu 2018

JUDr. Markéta Wildová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.